

Un país d'un altre segle (i II)

written by Luis Javier Ruiz | 30 d'abril de 2020

Que ens trobem de ple en el segle XXI no significa evolució, desenvolupament o perfecció. El planeta irremeiablement avança al compàs del temps i tampoc significa que ho faci d'una forma concorde i apropiada. Però en una cultura i en una societat frenètica com la que estem vivint, les opcions són poques. Avançar (no confondre amb progressar) o estancar-se.

El segon, per a molts països del globus, és l'única opció existent. Podem aventurar que dues terceres parts del món es troba en aquesta situació. Un estancament obligat per la pressió econòmica i espoliadora del terç restant. Estem parlant en termes molt generals però la realitat és aquesta, malauradament. Els recursos serveixen per al desenvolupament de moltes nacions a costa de la paralització de moltes, moltíssimes altres. La història ja és coneguda per tots. I ens trobem a l'any 2020 comprovant que les distàncies entre el primer món i la resta s'han aguditzat. Amb la qual cosa, per a aquesta immensa resta el número d'any són només xifres. Res ha canviat ni res canviarà. En tot cas, el que es modifica és la quantitat de població cada dia més pobra i vulnerable.

Respecte a la primera opció, dins d'aquella frase disjuntiva "avançar o estancar-se", és una qüestió d'aprofitament. Els països afavorits per aquell mal anomenat primer món no circulen a la mateixa velocitat. I tampoc velocitat equival a rendiment. Ho estem comprovant en les nostres pròpies carns, veient com Espanya en molts aspectes s'accelera fent ús d'un esperit vanitós i uns criteris desafortunats. Avançar és fer passos cap endavant. Progressar és fer aquests passos amb encert i utilitat. Conceptes semblants però diferents en el resultat. I aquest país només avança... i a trompades. I "avançar a trompades" és una forma d'estancament.

I trobats aquí en una mena de bucle, on paradoxalment es fusionen els dos termes. Però les dades macroeconòmiques (bella expressió) manen. I el PIB d'Espanya no és el mateix que el de Zàmbia. Encara que, si comparem més profundament, Espanya sortiria perjudicada, ja que el deute públic sobre PIB supera ja amb escreix el 100% i la del país africà no arriba al 70%.

Però sorpreses a part, no hem d'oblidar que avanç i progrés no caminen de la mà. I ens ho demostren cada dia. La pandèmia que ens assola també ha posat el seu granet de sorra per a recordar-nos que Espanya suposadament avança però no progressa. I dic suposadament perquè només es manifesta en algunes situacions. La facilitat que, actualment, tenen els ciutadans per a comunicar-se, relacionar-se, informar-se, actualitzar-se i tots els reflexius que el lector desitgi afegir, són fruit de l'evolució de les tecnologies. I això és un fet planetari, l'arxianomenada globalització. Jo prefereixo denominar-ho interacció global. Però aquesta facilitat és social. I aquí avancem per inèrcia. Perquè si ens centrem en l'aspecte econòmic i laboral aquí, en la pell de toro, fa anys que hem retrocedit. Heus aquí una altra paradoxa, retrocedir mentre avances.

Arribats a aquest punt i en plena crisi sanitària internacional existeixen nacions amb millor adaptació a les noves circumstàncies i unes altres amb pitjor poder de reacció. Ja ho vaig comentar en l'anterior article que Espanya ha respost tard i malament al problema. Un problema que actualment ja és tragèdia. No serem pessimistes però l'ocorregut fins al dia d'avui és un desastre social. Perquè tenim al voltant de 23.000 persones que no haurien d'haver mort. O almenys, no degut a la Covid-19. El veritablement penós és que un govern que ha administrat tan lamentablement aquest drama faci presumpció i jactància de les bondats de la seva gestió i de les mesures adoptades per a resoldre'l. Estem cansats d'escoltar frases i paraules lapidàries com a "Juntos

venceremos”, “Es cosa de todos”, “Quédate en casa”, “Confinamiento”, “Con tu ayuda saldremos adelante”, etc. Paraules grandiloqüents i magistrals però que resulten ridícules quan tot el sacrifici que es pretén recau exclusivament sobre el ciutadà. És una proclama plural però finalment la solució és individual. Si realment els governants d’Espanya demanen un esforç col·lectiu, han de proporcionar eines que ho permetin. I desgraciadament la meitat del país es troba sumida en el desconcert, el dolor o la precarietat. Tant de bo els errors comesos fins al moment no passin més factura, perquè ja comencem a sentir plans de retrocessió i atenuació de mesures quan realment les dades sanitàries no acompanyen encara a l’optimisme.

Mentrestant, seguirem sumits en l’aïllament. L’aïllament que ens sotmeten des de Madrid. I no es tracta del mateix confinament sofert sinó de l’aïllament al qual ens sotmeten per no oferir solucions als nostres problemes quotidians; treballadors i autònoms sense ingressos; empreses col·lapsades i qui sap si en fallida en un futur, famílies que han vist morir algun membre durant aquestes setmanes i molts d’ells en la solitud d’una residència de gent gran; aquestes mateixes residències vivint els pitjors moments de la seva activitat; ciutadans que en les seves farmàcies veuen esgotades dia rere dia les màscares; ancians que no poden disposar d’efectiu perquè els han tancat la seva oficina bancària... Segur que el lector afegirà centenars de despropòsits més. Un govern que no es cansa de repartir indicacions i directrius quan són ells mateixos els que haurien de rebre consells i assessorament i en canvi tanquen l’orella a les recomanacions de la comunitat científica i òrgans autonòmics.

És surrealista que se’ns convidi a notificar a les autoritats aquelles infraccions de confinament de les quals siguem testimoni. Fa uns dies jo mateix vaig intentar notificar el cas d’una casa veïna tancada i la família de la qual havia marxat per a passar lluny el confinament. El meu Ajuntament es

va rentar les mans i em va convidar a contactar amb els Mossos. Vaig trucar a la comissària més propera i em van respondre que totes les seves gestions venien derivades del telèfon 112 (Protecció civil) al qual havia de contactar. La meva trucada va resultar inútil. Em van contestar que no cobrien la meva zona i a més no era un cas rellevant perquè necessitaven proves i constatació. Quina millor prova que passar-se per la casa.

Són més paradoxes afegides a aquest “estat de desconcert”... perdó, “estat d’alarma” que estem vivint.